

Αριστοτέλης, Ποιητική, 1449b31-1450a10

Επειδή, τώρα, τη μίμηση την κάνουν με δράση, υποχρεωτικά ένα πρώτο μέρος της τραγωδίας θα είναι τα στοιχεία της παράστασης που ικανοποιούν το μάτι· ύστερα έρχεται η μουσική και το ύφος του λόγου: αυτά είναι τα μέσα με τα οποία κάνουν τη μίμηση. Με το «ύφος του λόγου» δεν εννοώ παρά τη σύνθεση των λέξεων στους στίχους, ενώ με τη «μουσική» εννοώ αυτό που η λέξη δηλώνει φανερά ολοφάνερα.

Δεδομένου, τώρα, ότι πρόκειται για μίμηση πράξεως, και δεδομένου ότι η πράξη πράττεται από κάποιους πράττοντες, που πρέπει υποχρεωτικά να έχουν κάποιες συγκεκριμένες ιδιότητες από την πλευρά του χαρακτήρα και της διανοητικής τους ικανότητας (γιατί από αυτές τις ιδιότητες ξεκινώντας λέμε ότι και οι πράξεις έχουν κάποιες συγκεκριμένες ιδιότητες), είναι φυσικό να είναι δύο τα αίτια των πράξεων, η σκέψη και ο χαρακτήρας, και κατά συνέπεια με αυτές τις πράξεις τους οι άνθρωποι πετυχαίνουν ή αποτυχαίνουν στη ζωή τους.

Η μίμηση της πράξεως είναι ο μύθος. Λέγοντας, δηλαδή, εδώ *μύθος* εννοώ τη σύνθεση των διάφορων επιμέρους γεγονότων. Λέγοντας *ήθος* εννοώ αυτό που μας κάνει να λέμε ότι οι πράττοντες έχουν κάποιες συγκεκριμένες ιδιότητες. Λέγοντας, πάλι, *διάνοια* εννοώ αυτά που λένε για να υποστηρίξουν αποδεικτικά κάτι ή για να διατυπώσουν μια γενική και καθολική γνωμική απόφαση.

Υποχρεωτικά λοιπόν τα μέρη κάθε τραγωδίας είναι έξι, και από αυτά προσδιορίζεται το τι λογής θα είναι γενικά η κάθε τραγωδία. Αυτά είναι: ο *μύθος*, το *ήθος*, το *ύφος του λόγου*, η *διάνοια*, τα *θεαματικά στοιχεία* της παράστασης και το *μουσικό στοιχείο*.

Μετάφραση: Δ. Λυπουρλής, Αριστοτέλης. Ποιητική. Ζήτρος, Θεσσαλονίκη 2008.

¹ Δανιήλ Ιακώβ, *Αρχαία Ελληνική Τραγωδία (Εγκυκλοπαιδικός Οδηγός)*. Τα κατά ποιόν μέρη.
https://www.greek-language.gr/digitalResources/ancient_greek/encyclopedia/tragedy/page_015.html?prev=true

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΗΣ

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΠΕΤΣΑΚΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΠΕΤΣΑΚΟΣ